

Het Boek Daniël - Nummer Eenenzeventig

*Het profetische tapijt: onthulling van de vier gruwelen van Ezechiël
hoofdstuk acht en hun betekenis in het moderne tijdperk*

Jeff Pippenger
2024-02-04

De vier gruwelen van Ezechiël hoofdstuk acht vertegenwoordigen de vier generaties van het moderne Israël, en het begin van het moderne Israël werd voorafgebeeld door het begin van het oude Israël. Beide begingeshiedenissen getuigen van het einde van het moderne Israël bij de spoedig komende zondagswet. Van de twee beginpunten van Israël, zowel het oude letterlijke als het moderne geestelijke, wordt getuigenis afgelegd door de begingeshiedenis van het noordelijke koninkrijk van Israël toen het zich van Juda afscheidde.

Toen het oude Israël het gouden kalf oprichtte, waren zij zojuist uit Egypte getrokken ter vervulling van een profetie die aangaf dat God van hen een koninkrijk zou maken. Het verhaal van Jerobeam, de eerste koning van het noordelijke koninkrijk Israël, bevat juist die kenmerken. Jerobeam was naar Egypte gevlucht voor de toorn van Salomo. Door de profeet Achia was hem de profetische belofte gegeven dat hij koning zou worden over tien van de twaalf stammen. Voordat de profetie werd vervuld, zou Jerobeam naar Egypte vluchten om afstand te scheppen tussen zichzelf en Salomo, totdat Salomo stierf.

En het geschiedde te dien tijde, toen Jerobeam uit Jeruzalem wegging, dat de profeet Ahia, de Siloniet, hem op de weg aantrof; en hij had zich met een nieuw kleed omhuld; en zij beiden waren alleen in het veld. Toen greep Ahia het nieuwe kleed dat hij aanhad, en scheurde het in twaalf stukken. En hij zei tot Jerobeam: Neem u tien stukken; want zo zegt de HEERE, de God van Israël: Zie, Ik zal het koninkrijk uit de hand van Salomo scheuren en u tien stammen geven. (Maar hij zal één stam hebben ter wille van Mijn knecht David en ter wille van Jeruzalem, de stad die Ik Mij uit alle stammen van Israël verkoren heb.) Omdat zij Mij verlaten hebben en zich neergebogen hebben voor Astoreth, de godin van de Sidoniërs, Kamos, de god van de Moabieten, en Milkom, de god van de kinderen van Ammon, en niet in Mijn wegen gewandeld hebben om te doen wat recht is in Mijn ogen en Mijn inzettingen en Mijn verordeningen te onderhouden, zoals David, zijn vader, gedaan heeft. Evenwel zal Ik niet het gehele koninkrijk uit zijn hand nemen, maar Ik zal hem al de dagen van zijn leven tot vorst stellen, ter wille van David, Mijn knecht, die Ik verkoren heb, omdat hij Mijn geboden en Mijn inzettingen onderhouden heeft. Maar Ik zal het koninkrijk uit de hand van zijn zoon nemen en het u geven, namelijk tien stammen. En aan zijn zoon zal Ik één stam geven, opdat David, Mijn knecht, altijd een lamp voor Mijn aangezicht hebbe in Jeruzalem, de stad die Ik Mij verkoren heb om daar Mijn Naam te vestigen.

En Ik zal u nemen, en gij zult regeren overeenkomstig alles wat uw ziel begeert, en koning zijn over Israël. En het zal geschieden, indien gij zult horen naar alles wat Ik u gebied, en in Mijn wegen zult wandelen, en doen wat recht is in Mijn ogen, door Mijn inzettingen en Mijn geboden te onderhouden, zoals David, Mijn knecht, gedaan heeft, dat Ik met u zal zijn, en u

een bestendig huis zal bouwen, zoals Ik voor David gebouwd heb, en Ik zal Israël aan u geven. En daarom zal Ik het zaad van David verdrukken, maar niet voor altijd. Daarom zocht Salomo Jerobeam te doden. Maar Jerobeam stond op en vluchtte naar Egypte, naar Sisak, de koning van Egypte, en hij was in Egypte tot de dood van Salomo. Het overige nu van de geschiedenissen van Salomo, en alles wat hij gedaan heeft, en zijn wijsheid, is dat niet geschreven in het boek van de geschiedenissen van Salomo? En de tijd dat Salomo te Jeruzalem over geheel Israël geregeerd heeft, was veertig jaar. En Salomo ontsliep met zijn vaderen en werd begraven in de stad van David, zijn vader; en Rehabeam, zijn zoon, regeerde in zijn plaats. 1 Koningen 11:28–43.

Bij de dood van koning Salomo zou het koninkrijk verdeeld worden, en Jerobeam zou koning zijn over de tien noordelijke stammen, terwijl Salomo's zoon Rehabeam koning zou zijn te Jeruzalem. Voordat de scheiding van de stammen plaatsvond, moest Jerobeam uit Egypte komen.

En Rehabeam ging naar Sichem, want geheel Israël was naar Sichem gekomen om hem tot koning te maken. En het geschiedde, toen Jerobeam, de zoon van Nebat, die nog in Egypte was, daarvan hoorde (want hij was gevlucht van het aangezicht van koning Salomo, en Jerobeam woonde in Egypte), dat men hem zond en riep. Toen kwamen Jerobeam en de gehele vergadering van Israël, en zij spraken tot Rehabeam, zeggende: Uw vader heeft ons juk zwaar gemaakt; maak nu dan de zware dienst van uw vader en zijn zware juk, dat hij ons heeft opgelegd, lichter, en wij zullen u dienen. En hij zeide tot hen: Gaat heen voor nog drie dagen, en komt dan weder tot mij. En het volk ging heen. 1 Koningen 12:1–5.

Het verhaal van hoe dwaas Rehabeam gedurende de drie dagen handelde, legt de schuld bij zijn dwaze verwerping van de raad der oude mannen, maar de scheiding van de stammen was geprofeteerd, zodat zij op de een of andere wijze toch zou hebben plaatsgevonden. Het is de moeite waard hier met het oog op een toekomstig artikel op te merken dat het scheidingsproces uitdrukkelijk werd aangeduid als drie dagen. De twee koninkrijken worden gedurende de geschiedenis van de Millerieten opnieuw één koninkrijk, en wanneer de noordelijke en zuidelijke stammen tijdens de Milleritische geschiedenis één koninkrijk worden, is dat de tijdsperiode van de komst van de drie engelen van Openbaring hoofdstuk veertien. Die drie engelen in de Milleritische geschiedenis werden getypeerd door de drie dagen van Rehabeams beslissing. Die zesenvertig jaren waarin de drie engelen arriveerden, van 1798 tot 1844, waren tevens de drie symbolische dagen waarvan Christus in Johannes hoofdstuk twee had verklaard dat zij vereist zouden zijn opdat Hij een verwoeste tempel zou oprichten, maar dat gedeelte van de studie is voor een toekomstig artikel.

Toen Rehabeam aan het einde van drie dagen zijn dwaze uitspraak deed, werden de koninkrijken verdeeld.

Toen heel Israël zag dat de koning niet naar hen luisterde, antwoordde het volk de koning en zei: Welk deel hebben wij aan David? Ook hebben wij geen erfdeel in de zoon van Isaï. Naar uw tenten, o Israël! Zie nu toe op uw eigen huis, David. Zo trok Israël naar zijn tenten. Maar over de kinderen van Israël die in de steden van Juda woonden, regeerde Rehabeam. Toen zond koning Rehabeam Adoram, die over de schatting was gesteld; maar geheel Israël stenigde

hem met stenen, zodat hij stierf. Daarom haastte koning Rehabeam zich om op zijn wagen te klimmen, om naar Jeruzalem te vluchten. Zo kwam Israël in opstand tegen het huis van David, tot op deze dag. En het geschiedde, toen geheel Israël hoorde dat Jerobeam teruggekeerd was, dat zij hem lieten roepen tot de vergadering en hem koning maakten over geheel Israël; niemand volgde het huis van David, dan alleen de stam van Juda. 1 Koningen 12:16–20.

De profetie dat Jerobeam een koninkrijk gegeven zou worden, was vervuld, en zij werd vervuld op het moment dat hij uit Egypte was gekomen. Afgunstig omdat Gods heiligdom zich bevond in de stad Jeruzalem, de stad die God had verkozen om daar zijn naam te vestigen, begon Jerobeam het heiligdom, het priesterschap en de eredienst na te bootsen die verordend waren om uitsluitend in Jeruzalem te worden verricht. Het werk van Jerobeam bij het oprichten van een vervalst stelsel van aanbidding onder de noordelijke tien stammen, vormt een rechtstreekse parallel met de opstand van Aäron en het gouden kalf, en verschaft aldus een bijkomend getuigenis, niet alleen van de spoedig komende zondagswet, maar ook van de opstand van 1863.

En Jerobeam zeide in zijn hart: Nu zal het koninkrijk wederkeren tot het huis van David: indien dit volk optrekt om offers te brengen in het huis des HEEREN te Jeruzalem, dan zal het hart van dit volk zich weder keren tot hun heer, tot Rehabeam, den koning van Juda, en zij zullen mij doden en wederkeren tot Rehabeam, den koning van Juda. Daarom beraadslaagde de koning, en maakte twee gouden kalveren, en zeide tot hen: Het is u te veel om op te trekken naar Jeruzalem; zie uw goden, o Israël, die u uit Egypteland hebben opgevoerd. En hij stelde het ene te Bethel, en het andere plaatste hij te Dan. En deze zaak werd tot zonde; want het volk ging heen om voor het ene te aanbidden, ja, tot Dan toe. Ook maakte hij een huis der hoogten, en stelde priesters aan uit het geringste van het volk, die niet waren uit de zonen van Levi. En Jerobeam stelde een feest in in de achtste maand, op den vijftienden dag der maand, gelijk het feest dat in Juda was, en hij offerde op het altaar. Aldus deed hij te Bethel, offerende aan de kalveren die hij gemaakt had; en hij stelde te Bethel de priesters der hoogten aan, die hij gemaakt had. Zo offerde hij op het altaar dat hij te Bethel gemaakt had, op den vijftienden dag in de achtste maand, namelijk in de maand die hij uit zijn eigen hart bedacht had; en hij stelde een feest in voor de kinderen Israëls; en hij offerde op het altaar en ontstak reukwerk. 1 Koningen 12:26–33.

De opstand van Jerobeam verschaft een andere lijn van waarheid die over de opstand van Aäron, de opstand van de protestantse hoorn in 1863, en de opstand van de republikeinse hoorn bij de spoedig komende zondagswet gelegd kan worden, en verruimt aldus het profetische getuigenis. In de opstand rond Aärons gouden kalf veranderde de Heer de verordeneerde methode voor de aanstelling van het priesterschap.

Vóór de opstand behoorde de eerstgeborene van elke stam deel te gaan uitmaken van het priesterschap. Maar bij Aarons opstand met het gouden kalf was het alleen de stam van Levi die met Mozes standhield. Om deze reden veranderde God de verordende wijze waarop mannen voor het priesterschap werden geleverd, en vanaf dat moment was het alleen nog de familie van Levi die het priesterschap zou vormen.

Toen Mozes zag dat het volk naakt was; (want Aäron had het ontbloot tot zijn schande onder zijn vijanden:) toen ging Mozes in de poort van het leger staan en zei: Wie is voor de HEERE? Laat hij tot mij komen. En al de zonen van Levi verzamelden zich tot hem. En hij zei tot hen: Zo zegt de HEERE, de God van Israël: Ieder doe zijn zwaard aan zijn zijde, en gaat heen en weer van poort tot poort door het leger, en doodt ieder zijn broeder, ieder zijn metgezel en ieder zijn naaste. En de kinderen van Levi deden overeenkomstig het woord van Mozes; en er vielen van het volk op die dag omtrent drieduizend man. Exodus 32:25–28.

Jerobeam vervalste het werk dat God had volbracht in de opstand van Aäron, toen God een nieuw priesterschap had doen opstaan uit de stam van Levi, want Jerobeam „maakte priesters uit de geringsten van het volk, die niet uit de zonen van Levi waren.” De opstand aan het begin van het koninkrijk van de noordelijke tien stammen loopt parallel met de opstand van Aäron en de dansende dwazen. De opstand vond plaats na de uittocht uit Egypte, ter vervulling van een profetie die had beloofd dat een koninkrijk zou worden opgericht. In beide gevallen werd een nieuw priesterschap ingesteld, wat een verandering was ten opzichte van de vroegere orde van de priesterkeuze.

Aärons opstand met het gouden kalf werd herhaald, maar zij werd door Jerobeam verdubbeld, want hij maakte twee gouden kalveren en plaatste die in twee steden. De stad Dan vertegenwoordigt staatskunde, want Dan betekent „oordelen”, en de stad Bethel vertegenwoordigt kerkpolitiek, want Bethel betekent „het huis van God”. De gouden kalveren bezaten dezelfde symboliek als Aärons kalf, maar met het bijkomende getuigenis van de vereniging van Kerk en Staat zoals die door de twee steden wordt voorgesteld. Een kalf was de hoogste vorm van heidens offer en vertegenwoordigt daarom een vervalst offer van Christus. Goud is een symbool van Babylon, en het kalf was een beeld van een beest. Zoals Aäron een valse dag van aanbidding instelde, zo stelde ook Jerobeam een feest in en zorgde ervoor dat de datum van het feest niet overeenkwam met de tijd van de ware aanbidding in Jeruzalem.

Alle elementen van de spoedig komende zondagswet worden weergegeven in Jerobeams getuigenis van opstandigheid: het valse offer (het kalf), de valse Christus (het altaar), het beeld van het beest (de combinatie van Kerk en Staat), de valse dag van aanbidding (zondag) en een vals priesterschap.

Het begin van het oude Israël, het begin van de tien noordelijke stammen als koninkrijk, en het begin van het adventisme bezitten alle dezelfde profetische elementen, en samen duiden zij de profetische elementen aan van de spoedig komende zondagswet. Het oude Israël was uit de slavernij van Egypte gekomen, Jerobeam was uit Egypte gekomen, waarheen hij was gevlucht om aan de vervolging van Salomo te ontkomen, en het milleristische adventisme was juist uit de slavernij van het pausdom tevoorschijn gekomen.

Het priesterschap van Levi werd gevestigd bij Aärons opstand, het vervalste priesterschap van de geringsten onder de mensen werd opgericht in Jerobeams getuigenis, en toen de Heer een verbond aanging met het Milleritische adventisme, waren volgens Petrus de Millerieten „een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar

licht.” Het licht waartoe de Millerieten geroepen waren, was het licht van Millers juwelen, voorgesteld op de twee tafelen van Habakuk, die in de geschiedenis van Aärons opstand waren voorgesteld door de twee tafelen van de Tien Geboden. De duisternis waaruit zij geroepen werden, was de Donkere Middeleeuwen van het pauselijke bewind, die waren voorgesteld door de duisternis van de Egyptische slavernij.

Toen Christus de tempel oprichtte die door zowel het heidendom als het pausdom was vertreden, deed Hij dat in zesenvestig jaar, van 1798 tot 1844. Toen Hij de tempel had opgericht, kwam Hij als de Boodschapper van het Verbond plotseling tot Zijn tempel op 22 oktober 1844; want Hij had de tempel opgericht die was vertreden en verwoest, en Hij reinigde ook een priesterschap dat werd voorgesteld door de stam van Levi.

Maar wie zal de dag van zijn komst kunnen verdragen? en wie zal standhouden wanneer Hij verschijnt? Want Hij is als het vuur van een goudsmid en als het loog van de vollers. En Hij zal zitten als iemand die het zilver loutert en reinigt; en Hij zal de zonen van Levi reinigen, en hen zuiveren als goud en zilver, opdat zij de HEERE een offer in gerechtigheid zullen brengen. Dan zal het offer van Juda en Jeruzalem de HEERE aangenaam zijn, als in de dagen van ouds en als in vroegere jaren. Maleachi 3:2–4.

Op 22 oktober 1844 kwam Christus plotseling tot Zijn tempel en trad in verbond met een volk dat door het Levitische priesterschap werd voorgesteld; toch hadden zij tegen 1863 de opstand van Aäron herhaald, en ging het Milleritische priesterschap over in het Laodiceaanse priesterschap, zoals voorgesteld door Jerobeams priesterschap uit de geringsten van het volk, en door Aärons dansende dwazen. Toch draagt het getuigenis van Jerobeams opstand een ruimer getuigenis van de opstand van 1863 in zich. Toen Jerobeam zijn valse stelsel van aanbidding invoerde, werd een profeet uit Jeruzalem gezonden om Jerobeams opstand te bestraffen, zoals voorafgeschaduwd in het feit dat het Milleritische Adventisme ertoe werd geleid de sabbat van de Tien Geboden als de rustdag te aanvaarden.

Toen het adventisme het licht van de derde engel en het heiligdom aannam, vormde het een bestraffing voor die protestanten die het toenemende licht van de ontzegeling, dat begon ten tijde van het einde in 1798, hadden verworpen. Zoals het oude Israël de sabbat had vergeten tijdens zijn Egyptische slavernij, zo had de gemeente in de woestijn de sabbat vergeten tegen de tijd dat 1798 was aangebroken. Het toenemende licht van de boodschap van het uur van het oordeel, gebracht door de Millerieten, leidde uiteindelijk tot het heiligdom en de wet van God.

Dat licht kwam op 22 oktober 1844 en vormde een berisping van valse aanbidding voor hen die geroepen waren om zich geheel los te maken van de valse leerstellingen van het katholicisme. De aanbidding van de zon is het merkteken van de autoriteit van het katholicisme over de kerken die tot haar schoot zijn teruggekeerd. Die berisping wordt uitgebeeld bij Jerobeams instelling van zijn valse stelsel van aanbidding.

En Jerobeam stelde in de achtste maand, op de vijftiende dag van de maand, een feest in, gelijk aan het feest dat in Juda is, en hij offerde op het altaar. Zo deed hij te Bethel, offerende aan de kalveren die hij gemaakt had; en hij stelde te Bethel de priesters van de hoogten aan die hij

gemaakt had. Zo offerde hij op het altaar dat hij te Bethel gemaakt had, op de vijftiende dag van de achtste maand, namelijk in de maand die hij in zijn eigen hart bedacht had; en hij stelde een feest in voor de kinderen Israëls; en hij offerde op het altaar en brandde reukwerk. En zie, er kwam een man Gods uit Juda door het woord des Heren naar Bethel; en Jerobeam stond bij het altaar om reukwerk te branden. En hij riep tegen het altaar door het woord des Heren, en zei: O altaar, altaar, zo zegt de Heer: Zie, een zoon zal geboren worden aan het huis van David, Josia zijn naam; en op u zal hij de priesters der hoogten offeren, die op u reukwerk branden, en mensenbeenderen zullen op u verbrand worden. En hij gaf op diezelfde dag een teken, zeggende: Dit is het teken dat de Heer gesproken heeft: Zie, het altaar zal scheuren, en de as die daarop is, zal uitgestort worden. En het geschiedde, toen koning Jerobeam het woord hoorde van de man Gods, die tegen het altaar te Bethel geroepen had, dat hij zijn hand van het altaar uitstreckte, zeggende: Grijpt hem.

En zijn hand, die hij tegen hem had uitgestoken, verdorde, zodat hij haar niet weer tot zich kon terugtrekken. Ook scheurde het altaar, en de as werd van het altaar uitgestort, overeenkomstig het teken dat de man Gods gegeven had door het woord des Heren. Toen antwoordde de koning en zei tot de man Gods: Smeek nu het aangezicht van de Here, uw God, en bid voor mij, opdat mijn hand mij wederom hersteld worde. En de man Gods smeekte de Here, en de hand van de koning werd hem wederom hersteld en werd als tevoren. En de koning zei tot de man Gods: Kom met mij mee naar huis en verkwik u, en ik zal u een geschenk geven. Maar de man Gods zei tot de koning: Al zoudt gij mij de helft van uw huis geven, ik zou niet met u meegaan; ook zou ik in deze plaats geen brood eten noch water drinken. Want aldus is mij door het woord des Heren geboden: Eet geen brood, drink geen water en keer niet terug langs dezelfde weg waarlangs gij gekomen zijt. Zo ging hij een andere weg en keerde niet terug langs de weg waarlangs hij naar Bethel gekomen was. 1 Koningen 12:32–13:10.

Samen met de opstand van de gouden kalveren in het getuigenis van Aäron en Jerobeam, is in zijn getuigenis ook de feitelijke inwijding van het valse stelsel van aanbidding inbegrepen dat Jerobeam verordende. Die inwijding vertegenwoordigt het onderscheid tussen de aanbidding die in Jeruzalem moest worden verricht en Jerobeams vervalste stelsel. Van 1798 tot 1844 bracht de Heere zijn volk uit de duisternis van de pauselijke heerschappij in het wonderbare profetische licht dat wordt voorgesteld door de drie engelen van Openbaring veertien. De protestantse kerken verwierpen dat licht en werden daardoor in 1844 de dochters van het katholicisme.

De aanbidding van Jerobeam was een voorafbeelding van het katholieke stelsel van eredienst, en in zijn geschiedenis vertegenwoordigt het noordelijke koninkrijk Israëel het valse stelsel van het katholicisme waarin de protestanten van de Milleritische geschiedenis ervoor kozen te blijven. Het symbool van dat stelsel is de aanbidding van de zon.

De getrouwe en wijze maagden die op 22 oktober 1844 het Allerheiligste binnengingen, vormden een bestraffing voor de protestanten die zojuist waren teruggekeerd onder de invloed van het katholicisme en dochters van Rome werden. Bij de instelling van Jerobeams vervalste stelsel van aanbidding kwam een profeet uit Juda en bestrafte Jerobeam, en typeerde aldus de getrouwe maagden die het Allerheiligste binnengingen en ertoe werden geleid de wet van God te erkennen. Het verhaal van die profeet en zijn bestraffing van Jerobeam is buitengewoon leerzaam bij de

beschouwing van de opstand van 1863, maar het verhaal moet wachten totdat er, samen met een begin, ook een einde wordt geplaatst.

Het begin van het oude Israël, het koninkrijk van Jerobeam en het moderne Israël stemmen alle overeen, en gezamenlijk leveren zij drie getuigenissen van het einde van het aardbeest van Openbaring dertien, bij de spoedig komende zondagswet. De getrouwen van het millerietische adventisme werden op 22 oktober 1844 de ware protestantse hoorn van het aardbeest, en zij werden dat in de geschiedenis die begon ten tijde van het einde in 1798. 1798 was het begin van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie, de Verenigde Staten, en van de vestiging van de ware protestantse hoorn van het adventisme in de Verenigde Staten. In die begingeshiedenis wordt de eindgeschiedenis van de Verenigde Staten uitgebeeld, want Jezus illustreert altijd het einde van een zaak met het begin van een zaak.

De drie begingetuigen van het oude, het moderne en Jerobeams Israël illustreren het einde van het beest der aarde, maar er is ook nog een ander einde dat vooraf in beeld moet worden gebracht, alvorens het getuigenis uiteen te zetten van de profeet die uit Juda kwam en Jerobeam bestrafte. De eindgeschiedenis die moet worden opgenomen, is het einde van de noordelijke en zuidelijke koninkrijken van Israël, zoals voorgesteld door de profeet Ezechiël.

Men dient niet te vergeten dat hetgeen wij thans uiteenzetten, hierin bestaat dat de opstand van 1863 wordt gekenmerkt door de eerste gruwel van Ezechiël hoofdstuk acht, namelijk het beeld der naijver. Zodra wij het einde van de noordelijke en zuidelijke koninkrijken, zoals door Ezechiël voorgesteld, behandelen, zullen wij meer dan voldoende bewijs hebben om te staven dat de opstand van 1863 werd uitgebeeld door de opstand van Aäron en Jerobeam, en dat zij het begin aanduidt van de eerste van vier generaties van het Laodiceaanse Adventisme.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

Het woord des HEEREN kwam opnieuw tot mij, zeggende: Voorts, gij mensenkind, neem u één stuk hout en schrijf daarop: Voor Juda en voor de kinderen Israëls, zijn metgezellen; neem daarna een ander stuk hout en schrijf daarop: Voor Jozef, het stuk hout van Efraïm, en voor het ganse huis Israëls, zijn metgezellen. Voeg ze dan het ene aan het andere tot één stuk hout, en zij zullen één worden in uw hand. En wanneer de kinderen van uw volk tot u zullen spreken en zeggen: Zult gij ons niet te kennen geven wat gij met deze dingen bedoelt? zeg dan tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal het stuk hout van Jozef nemen, dat in de hand van Efraïm is, en de stammen van Israël, zijn metgezellen, en Ik zal die bij hem voegen, ja, bij het stuk hout van Juda, en Ik zal ze maken tot één stuk hout, en zij zullen één zijn in Mijn hand. En de stukken hout waarop gij schrijft, zullen in uw hand zijn voor hun ogen. En zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal de kinderen Israëls wegnemen uit het midden van de heidenvolken waarheen zij gegaan zijn, en Ik zal hen van alle kanten bijeenverzamen en hen brengen in hun eigen land:

En Ik zal hen in het land, op de bergen van Israël, tot één volk maken; en één koning zal voor hen allen koning zijn; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch ooit meer in twee koninkrijken verdeeld worden. Ook zullen zij zich niet meer verontreinigen met hun afgoden,

noch met hun verfoeiselen, noch met enige van hun overtredingen; maar Ik zal hen verlossen uit al hun woonplaatsen, waarin zij gezondigd hebben, en Ik zal hen reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn. En David, Mijn knecht, zal koning over hen zijn; en zij zullen allen één herder hebben; ook zullen zij in Mijn verordeningen wandelen en Mijn inzettingen in acht nemen en die doen. En zij zullen wonen in het land dat Ik aan Jakob, Mijn knecht, gegeven heb, waarin uw vaders gewoond hebben; ja, zij zullen daarin wonen, zij en hun kinderen en hun kindskinderen, voor eeuwig; en Mijn knecht David zal hun vorst zijn voor eeuwig. Bovendien zal Ik met hen een verbond des vredes sluiten; het zal een eeuwig verbond met hen zijn; en Ik zal hun een plaats geven en hen vermenigvuldigen, en Mijn heiligdom voor eeuwig in hun midden stellen. Ook zal Mijn tabernakel bij hen zijn; ja, Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. En de heidenvolken zullen weten dat Ik, de HEERE, Israël heilig, wanneer Mijn heiligdom voor eeuwig in hun midden zal zijn. Ezechiël 37:15–28.